

**Забара І.М. Правові аспекти співробітництва України з
Європейським Союзом у розвитку інформаційного суспільства**

*Забара Ігор Миколайович
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародного права
Інституту міжнародних відносин
Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

**ПРАВОВІ АСПЕКТИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З
ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ У РОЗВИТКУ
ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА**

Серед широкого кола напрямків окреме місце посідають питання співробітництва держав у розвитку інформаційного суспільства.

Досліджуючи політико-правові засади формування європейського інформаційного суспільства, що були закладені в першій половині дев'яностих років двадцятого сторіччя, варто звернути увагу на те, що і сьогодні правове забезпечення розвитку цього суспільства має послідовний та запланований характер і враховує, як сучасні світові тенденції глобального інформаційного суспільства (значною частиною якого сьогодні виступає європейське інформаційне суспільство), так і особливості, притаманні власно європейському розвитку цього суспільства.

Врахування європейської політики у питанні розвитку інформаційного суспільства, разом із досвідом запровадження законодавчих актів державами-членами ЄС, мають сприяти у визначенні пріоритетів у напрямках розвитку власного інформаційного суспільства України на шляху інтеграції і формування відповідного національного законодавства.

Аналіз досліджень і публікацій правових аспектів співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства, який здійснили

Ю.К. Базанов, В.М. Брижко, Н.Б. Белоусова, О.П. Голобуцький, М.І. Коваль, Є.А. Макаренко, Н. Маснюк, В.С. Цимбалюк, О.Б. Шевчук, М.Я. Швець та ін., які власне започатковували розв'язання даної проблематики, свідчить, що вони висвітили актуальні аспекти, що притаманні пріоритетним напрямкам розвитку інформаційного суспільства. Позитивно сприймається і розгляд правових засад участі і інших європейських інституцій в питанні перспективного формування інформаційного суспільства.

Разом з тим, з'явилися і нові питання щодо правових аспектів співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства у нових політико-правових і економічних умовах. Вагомим кроком на цьому шляху виступає Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, і Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони 2014 року (далі – Угода про Асоціацію 2014 р.) [1].

Метою статті є дослідження сучасних і перспективних правових аспектів співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства.

Розвиток національного інформаційного суспільства України передбачає державну діяльність і співробітництво як на глобальному, так і регіональному рівнях. Діяльність на глобальному рівні передбачає участь у відповідних міжнародних договірному і інституційному механізмах.

Співробітництво України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства, з прийняттям Угоди про Асоціацію 2014 р., конкретизовано на регіональному рівні і, з урахуванням перспектив, має на меті наступне:

- імплементацію національних стратегій інформаційного суспільства,
- розвиток всеохоплюючої нормативно-правової бази для електронних комунікацій та
- розширення участі України у дослідницькій діяльності ЄС у сфері інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ).

Імплементація національних стратегій інформаційного суспільства, як

перша головна мета співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства, передбачає врахування досвіду розвитку інформаційного суспільства, досягнутого завдяки стратегії ЄС у інформативній політиці.

Його врахування є необхідним для розуміння процесу формування європейського інформаційного суспільства, прийняття першочергових і перспективних законодавчих кроків для його забезпечення. У зв'язку з цим варто зазначити наступне.

Особливостями формування європейського інформаційного суспільства, як зазначають фахівці, є те, що *по-перше*, його розвиток відбувається на основі загальної європейської інформаційної політики, яка визначається через окремі стратегії, програми і проекти міжурядових регіональних організацій, таких як Європейський Союз, Рада Європи, Організація з безпеки і співробітництва в Європі, Центральна Європейська Ініціатива, Організація Північноатлантичного Співробітництва у рамках яких розглядаються і вирішуються ключові і концептуальні проблеми становлення інформаційного суспільства в Європі [2, с. 43-44], і

по-друге те, що реалізація спільної політики щодо інформаційного суспільства відбувається шляхом прийняття нормативних актів міжурядовими регіональними організаціями за їх функціональною спрямованістю. Зокрема, Європейський Союз підтримує доктрину інформаційної економіки і на її основі визначає правове регулювання розвитку і впровадження інформаційно-комунікаційних технологій як у традиційні, так і новітні галузі виробництва і обслуговування, та спрямовує економічний розвиток для підтримки конкурентоздатності ЄС на міжнародних ринках. У свою чергу, Рада Європи підтримує гуманітарне співробітництво шляхом забезпечення правового регулювання прав людини в традиційних і нових умовах розвитку інформаційного суспільства; Організація з безпеки і співробітництва в Європі формує інформаційну

концепцію в секторі превентивної дипломатії, охорони інформаційних прав національних меншин і етнічних спільнот; Центральна Європейська Ініціатива підтримує інтеграційне співробітництво держав з ЄС на рівні регіональних та субрегіональних рівнів з метою економічного зростання за рахунок інформаційного та комунікаційного секторів; Організація Північноатлантичного Співробітництва проводить інформаційну політику що містить гуманітарні і військові складові інформаційного співробітництва. [2, с. 43-44]. В сукупності вони складають об'єднання, що охоплює найрізноманітніші правові напрями формування загальної спільноти – європейського інформаційного суспільства.

Розвиток правового регулювання формування європейського інформаційного суспільства відбувається в чітких рамках інформаційної політики ЄС, яка ґрунтується на концепції європейського інформаційного суспільства, сформульованої у 1994 р. у Доповіді «Європа і глобальне інформаційне суспільство: рекомендації для Європейської Ради ЄС» (у науковій літературі використовується і інша назва – Доповідь М. Бангемана).

Основні ключові ідеї – зміна традиційних підходів та оцінок міжнародного співробітництва і світової конкуренції: від геополітики – до технополітики. Зокрема, від геополітичного міжнародного становища держави за географічними ознаками, природними ресурсами, кліматичними умовами, політико-економічними чинниками, до технополітичного місця кожної держави у світовій ієрархії, залежно від впровадження нових наукових досягнень та високих технологій в усі сфери життєдіяльності суспільства.

Позиція ЄС обумовлює економічну і соціальну інтеграцію європейських держав, реорганізацію бізнесу, переосмислення взаємовідносин державного і приватного секторів, нові форми організації праці, інституційні перетворення.

Розуміючи нові тенденції еволюційного розвитку, Європейська Комісія

ЄС у 1994 р. прийняла програмний документ *«Європейський шлях до інформаційного суспільства: план дій»*, в якому визначила принципи діяльності ЄС в галузі інформації і комунікації. Вони полягають у необхідності формування суспільної думки і підготовці європейської спільноти до усвідомлення реалій інформаційного суспільства; у створенні концепції європейської інформаційної політики та європейського інформаційного права, у забезпеченні вільного доступу до інформаційних і комунікаційних послуг, впровадженні багатомовності, збереженні національно-культурної самобутності та ідентичності.

Визначені пріоритети обумовили практичні заходи і фінансування Європейським Союзом інформаційних і комунікаційних програм з метою перетворення європейського регіону і європейської спільноти у світового лідера з розвитку інформаційної інфраструктури та загального використання переваг інформаційного суспільства.

Подальший розвиток інформаційної політики ЄС відбувався двома взаємодоповнюючими напрямками. Перший – шляхом розвитку програми «e-Euro» (синоніми у науковій літературі: *«e-Європа»*, *«Електронна Європа»*) (1999-2020 рр.), другий – шляхом розвитку в межах Рамкових програм з наукових досліджень та технологічного розвитку (*Framework Program — FP1 - FP8* (1984-2020 рр.).

Ініціативи Європейського Союзу у питанні розвитку програми «e-Euro» реалізуються протягом кількох періодів і спрямована на прискорення трансформації європейського промислового суспільства в інформаційне суспільство.

Ініціативу «e-Euro» започаткувала Європейська Комісія у грудні 1999 р., яку з часом підтримала Європейська Рада у Лісабоні у березні 2000 р. Ухвалений пізніше документ – *«"e-Euro" – інформаційне суспільство для усіх»* – становить частину так званої «Лісабонської стратегії», згідно з якою до 2010 р. економіка Європейського Союзу мала стати найконкурентнішою і

найдинамічнішою в світі.

На цьому шляху ініціатива «e-Euro» визначила такі ключові цілі:

- надання доступу до цифрових технологій та Інтернету кожному громадянину, кожній оселі, школі, підприємству та державній установі;
- подолання цифрової неосвіченості у Європі через культуру підприємництва, відкрити до застосування нових інформаційних технологій;
- забезпечення соціальної лояльності до інформаційного суспільства.

Було виділено наступні головні сектори: 1) надання молоді переваг від впровадження інформаційного суспільства; 2) дешевший доступ до Інтернету; 3) прискорення впровадження електронної комерції; 4) швидкий Інтернет для дослідників і студентів; 5) смарт-карти для безпечного електронного доступу; 6) інвестування високотехнологічних підприємств; 7) надання інвалідам можливостей, що надає інформаційне суспільство; 8) здоров'я on-line; 9) інтелектуальний транспорт; 10) впровадження електронного уряду.

З метою досягнення зазначених цілей, Комісія ухвалила в травні 2000 р. план дій «e-Euro 2002», який було затверджено у червні 2000 р. Європейською Радою. У червні 2001 р. для держав-кандидатів на вступ до ЄС було прийнято окремий план дій «e-Euro +» («Електронна Європа плюс»).

У червні 2002 р. Європейська Рада ухвалила наступний план дій – «e-Euro 2005» («Електронна Європа 2005»).

2005 р. було переглянуто Лісабонську стратегію та відповідно розроблено нову стратегію під назвою «i2010». Вона передбачає три основні цілі:

- створення єдиного європейського інформаційного простору, необхідного для успішного функціонування відкритого і конкурентоспроможного внутрішнього ринку у сфері інформаційного суспільства і засобів масової інформації;

- зростання інновацій та інвестицій у дослідження в галузі інформаційних і комунікаційних технологій;

- формування інтегративного європейського інформаційного суспільства, що висуває на передній план кращу якість громадських послуг і життя.

Стратегія і2010 була першою ініціативою Комісії, яка в межах переробленої Лісабонської стратегії партнерства виступала за більше економічне зростання і зайнятість. З її прийняттям були скасовані обидва попередньо завершених плани дій - «e- Europa 2002» та «e- Europa 2005».

Розвиває стратегію і2010 «План розвитку цифрової Європи», представлений 2010 року.

Розвиток інформаційної політики ЄС у межах *Рамкових програм з наукових досліджень та технологічного розвитку* відбувається шляхом фінансування Європейським Союзом проектів з метою підтримки і заохочення досліджень в Європейському науковому просторі (*European Research Area* - ERA). Цілі і задачі програм є різними в різні фінансові періоди. Термін «Рамкова Програма» (*Framework Program* - FP) позначає комплексну єдину систему фінансування Європейською Комісією скоординованих загальноєвропейських актуальних наукових досліджень у межах певного періоду.

Рамкова програма виступає як основний засіб Європейського Союзу у фінансуванні науково-дослідних робіт, що передбачено чинним Договором про Європейський Союз (ст. 182) [3] та попередніми угодами.

З 1984 року було профінансовано і реалізовано 7 Рамкових програм (*Framework Program* - FP1 - FP7), і на цей час реалізується восьма Рамкова програма FP8 (*Horizon 2020*) (2014 - 2020 рр.)

Співробітництво України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства передбачає врахування європейського досвіду отриманого за час реалізації програми «e-Єуропа» і стратегій, прийнятих на її виконання.

Разом з тим, відповідно до положень Угоди про асоціацію 2014 р., Україна прийняла зобов'язання щодо «наближення до права і правової бази ЄС у галузі регулювання інформаційного суспільства» (ст. 394 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1].

У зв'язку з цим варто звернути увагу на те, що правові основи політики ЄС у галузі розвитку інформаційного суспільства (джерела первинного права ЄС) визначають чотири основних компонента:

1) Телекомунікаційна політика (базується на статтях 56, 57, 59, 60 (право на заснування і надання послуг), статтях 101, 102 (правила конкуренції), а також статтях 114, 115 (гармонізація внутрішнього ринку) ДФЄС [3];

2) Підтримка наукових досліджень, технологічного розвитку інформаційних і комунікаційних технологій (ІКТ) (ґрунтується на статтях 179-188 Договору);

3) Умови для конкурентоспроможності інформаційного сектору ЄС (визначаються відповідно до статті 173 Договору);

4) Забезпечення умов для функціонування загальноєвропейських телекомунікаційних мереж (визначаються статтями 170, 171 і 172 Договору).

Кожен з них деталізовано положеннями директив (джерелами вторинного права ЄС) і є предметом окремого дослідження.

Друга мета співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства полягає у розвитку всеохоплюючої нормативно-правової бази для електронних комунікацій (ст. 390 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1].

Надання переваги саме правовому регулюванню розвитку електронних комунікацій, пов'язується з орієнтацією на уже розроблену і впроваджену законодавчу базу (пакет, що містить п'ять директив, які визначають існуючі правові рамки ЄС для електронних комунікаційних мереж та послуг), та врахуванням результатів завершення реформи європейського законодавства щодо ринку електронних комунікацій і створенням його третьої організаційно-правової моделі.

Третя мета співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства спрямовується на розширення участі України у дослідницькій діяльності ЄС у сфері інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) (ст. 390 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1].

Враховуючи досвід розвитку європейського інформаційного суспільства, розвиток співробітництва України з ЄС передбачається здійснити через наступні напрями: *по-перше*, забезпечення загальнодоступності інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) та, *по-друге*, надання кращої якості послуг електронних комунікацій за доступними цінами (ст. 389 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1]. До речі, такі умови щодо загальнодоступності і якості електронних послуг запроваджені Директивою 2002/21/ЄС від 7 березня 2002 року про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг (Рамкова Директива) (з наступними доповненнями) та Директивою 2002/22/ЄС від 7 березня 2002 року про універсальні послуги та права користувачів стосовно електронних комунікаційних мереж і послуг (Директива про надання універсальних послуг) (з наступними доповненнями) сприяли позитивному розвитку європейського інформаційного суспільства.

Як підтверджує європейська практика, запроваджені і спрямовані на користь фізичних і юридичних осіб («приватних осіб і бізнесу») ці визначені напрями (а) полегшують доступ до ринків електронних комунікацій, (б) сприяють конкуренції та (в) заохочують інвестиції і галузь комунікацій, що власне було враховано і закріплено (ст. 389 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1].

Співробітництво України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства (ст. 391 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1] охоплює чотири ключові сфери:

- сприяння доступу, безпеці і послугам в мережах електронних комунікацій;
- координація політик у галузі електронних комунікацій;

- регулювання діяльності національного регулятора в галузі електронних комунікацій;

- сприяння спільним проектам досліджень у сфері інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ)

Сприяння доступу, безпеці і послугам в мережах електронних комунікацій спрямовано на розвиток найперспективніших і найактуальніших напрямків інформаційного суспільства. Враховуючи європейський досвід, першочерговими у розвитку і правовому забезпеченні співробітництва України з ЄС, в аспекті розвитку інформаційного суспільства, зокрема визначено:

- електронні комунікації (ст. 390, п. «b» ст. 391, 394), ст. 115-124; ст. 245, 246, 247; Додаток XVII-3 до Угоди про Асоціацію 2014 р.)

- електронний бізнес (п. «а» ст. 391; ст. 139 - 143);

- електронний уряд (ст. «а» 391);

- електронну охорону здоров'я (п. «а» ст. 391);

- електронне навчання (п. «а» ст. 391);

- боротьбу із кіберзлочинністю (п.2 ст. 22).

Кожен із цих напрямків має правову основу в рамках законодавства ЄС. Угода про асоціацію 2014 р. передбачає умови досягнення Україною відповідного рівня їх законодавчого забезпечення.

Координація політик у галузі електронних комунікацій передбачає вирішення кількох задач. Зокрема, мова йде про оптимальне використання радіо спектру та забезпечення функціональної сумісності мереж електронних комунікацій України та ЄС (п. «b» ст. 391 Угоди про Асоціацію 2014 р.) [1].

Орієнтиром для проведення відповідної політики виступають: Рішення №676/2002/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 7 березня 2002 р. про правові рамки для радіоспектральної політики в Європейській Спільноті (Радіоспектральне рішення), Регламент (ЄС) № 544/2009 Європейського Парламенту та Ради від 18 червня 2009 року, що вносить зміни та

доповнення до Регламенту (ЄС) № 717/2007 про роумінг у телефонних мережах мобільного зв'язку загального користування у межах Спільноти та Директиви 2002/21/ЄС про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг; Директива 2009/140/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2009 р., яка доповнює директиви 2002/21/ЄС про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг, 2002/19/ЄС про доступ та з'єднання електронних комунікаційних мереж та пов'язаного оснащення та 2002/20/ЄС про дозвіл електронних комунікаційних мереж та послуг.

Регулювання діяльності національного регулятора в галузі електронних комунікацій спрямовано на запровадження гармонізованої правової основи і структури органів для регулювання електронних комунікаційних послуг, електронних комунікаційних мереж, пов'язаних з ними засобів та послуг. Це передбачено положеннями Директиви 2002/21/ЄС від 7 березня 2002 р. про спільні правові рамки для електронних комунікаційних мереж та послуг (Рамкова Директива), доповнених положеннями Директиви 2009/140/ЄС), яка в цьому питанні визначає повноваження національних регулятивних органів (НРО) та запроваджує низку процедур для забезпечення гармонізованого застосування правових рамок в межах ЄС.

Сприяння спільним проектам досліджень у сфері інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) передбачається в межах Рамкової програми Європейського Співтовариства з досліджень та інновацій «Горизонт 2020» [4], розрахованої на період до 2020 року.

Законодавчою основою для її запровадження і використання є Регламент Європейського Парламенту і Ради №1291/2013/ЄС від 11 грудня 2013 року про створення Рамкової програми Горизонт 2020 з досліджень та інновацій (2014-2020), Регламент Європейського Парламенту і Ради №1290/2013/ЄС від 11 грудня 2013 року, що встановлює правила участі у програмі Горизонт 2020, включаючи делеговані акти та будь-які інші подальші правила, Рішення

Ради №743/2013/ЄС про створення Спеціальної програми з реалізації «Горизонт 2020».

Варто зазначити, що правовою основою для участі України у Рамковій програмі *FP8 (Horizon 2020)* є *Угода між Україною та Європейським Союзом про участь України у Рамковій програмі Європейського Союзу з наукових досліджень та інновацій «Горизонт 2020»* від 20 березня 2015 р. [5] Закон України про ратифікацію зазначеної Угоди [6] було прийнято 15 липня 2015 р.

Таким чином, врахування європейської політики та сучасних і перспективних правових аспектів співробітництва України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства дає можливість стверджувати наступне:

- співробітництво України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства, з прийняттям Угоди про Асоціацію 2014 р., конкретизовано і, з урахуванням перспектив, має на меті наступне: а) імплементацію національних стратегій інформаційного суспільства, б) розвиток всеохоплюючої нормативно-правової бази для електронних комунікацій в) розширення участі України у дослідницькій діяльності ЄС у сфері інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ);

- співробітництво України з ЄС у розвитку інформаційного суспільства охоплює чотири ключові сфери: а) сприяння доступу, безпеці і послугам в мережах електронних комунікацій; б) координація політик у галузі електронних комунікацій; в) регулювання діяльності національного регулятора в галузі електронних комунікацій; г) сприяння спільним проектам досліджень у сфері інформаційно-комунікаційних технологій.

Список використаної літератури

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, і Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони. – [Електронний ресурс].

– Режим доступу: [http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_\(body\).pdf](http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_(body).pdf)

2. Макаренко Є. А. Європейська інформаційна політика. – К. : Наша культура і наука, 2000. – 368 с.

3. Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community, signed at Lisbon, 13 December 2007 // Official Journal of the European Union, 2007/C 306/01, vol. 50. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eurlex.europa.eu/JOHtml.do?uri=OJ:C:2007:306:SOM:EN:HTML>.

4. HORIZON 2020. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/research/horizon2020/index_en.cfm?pg=h2020

5. Угода між Україною та Європейським Союзом про участь України у Рамковій програмі Європейського Союзу з наукових досліджень та інновацій «Горизонт 2020» від 20 березня 2015 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/984_018

6. Закон України Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським Союзом про участь України у Рамковій програмі Європейського Союзу з наукових досліджень та інновацій «Горизонт 2020» від 15 липня 2015 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/604-19>

Забара І.М. Правові аспекти співробітництва України з Європейським Союзом у розвитку інформаційного суспільства

У статті досліджуються правові аспекти сучасного розвитку відносин співробітництва України з ЄС в аспекті формування інформаційного суспільства. Автор розглядає мету, напрямки і сфери співробітництва. У статті розглядаються особливості розвитку європейського інформаційного суспільства і можливості їх врахування для розвитку національного інформаційного суспільства. Автор розглядає умови загальнодоступності і

якості електронних послуг, як основи розвитку інформаційного суспільства. Розглядаються правові питання сприяння доступу і безпеці до електронних послуг. Визначаються правові напрямки сприяння спільним проектам досліджень у сфері інформаційно-комунікаційних технологій.

Ключові слова: інформаційне суспільство, Європейський Союз, і2010, електронні послуги, рамкова програма, Горизонт 2020.

Забара И.Н. Правовые аспекты сотрудничества Украины с Европейским Союзом в развитии информационного общества

В статье исследуются правовые аспекты современного развития отношений сотрудничества Украины и ЕС в аспекте формирования информационного общества. Автор рассматривает цели, направления и сферы сотрудничества. В статье рассматриваются особенности развития европейского информационного общества и возможности их учета для развития национального информационного общества. Автор рассматривает условия общедоступности и качества электронных услуг, как основы развития информационного общества. Рассматриваются правовые вопросы содействия доступа и безопасности электронных услуг. Определяются правовые направления содействия совместным проектам исследований в сфере информационно-коммуникационных технологий.

Ключевые слова: информационное общество, Европейский Союз, і2010, электронные услуги, рамочная программа, Горизонт 2020.

Zabara Igor. Legal aspects of cooperation between Ukraine and the European Union in the development of the information society

The article deals with the legal aspects of the modern development of relations of cooperation between Ukraine and the EU in terms of information society. The author examines the purpose, direction and scope of cooperation. In the article features of European information society and their possible

consideration for the development of national information society. The author examines the conditions of accessibility and quality of electronic services as the foundation of the information society. Consider legal issues and security to facilitate access to electronic services. Identify areas of law projects promoting joint research in the field of information and communication technologies.

Key words: information society, European Union, i2010, electronic services, Framework Program, Horizon 2020.